

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΡΟΥΥΣΔΑΗΛ ΚΑΙ ΡΑΜΒΡΑΝ.

A. — ΡΟΥΥΣΔΑΗΛ.

Περικηρούμενος τις ἐν Ὀλανδίᾳ ἦτις ὠνομάσθη ἡ Ἐλ-
 λὰς τῆς Ἀρκτου, ὡς ἐκ τῆς πληθῆος τῶν σοφῶν καὶ
 ζωγράφων, ζητεῖ τὰς τοπιογραφίας τοῦ Ρουϋσδάηλ
 Ruysdaël καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ Ραμβράν, (Renbrandt).
 Καὶ ἀφοῦ τὰς εὔρη, κινδυνεύει νὰ πιστεύσῃ ὅτι καὶ ἄλ-
 λοτε κατώκησεν εἰς τὸν παράδοξον τόπον τῶν ξανθο-
 πλοκάμων γυναικῶν καὶ τῶν χλοερῶν λειμῶνων. Ἐν
 ἐνὶ πιστεύει ὅτι περιδιαβάσει εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ
 Λούβρου.

Εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον δύο μόνον ὑπάρχουσι τόποι
 καλλιτεχνικώτεροι τούτου· τούτεστιν ἡ Ῥώμη καὶ ἡ
 Βενετία. Εἰς τὴν ἐν Ὀλανδίᾳ περιήγησιν, ὑπάρχει ἐπίσης
 ἡ θεωρία τῆς τέχνης, διότι εἰσέρχεται τις εἰς τὰ μουσεῖα
 τῆς Αἴης καὶ τοὺς Ἀμστελοδάμου μετ' αἰσθημάτων
 θρησκευτικοῦ.

Παρηγορεῖται δὲ διὰ τὰς ἀθλίαις ἡμέρας μεθ' ἐνὸς
 Βεργέμ ἢ ἐνὸς Ῥουϋσδάηλ· βλέπει ἕαρ ἀίδιον, τὸν
 ἥλιον λάμποντα πάντοτε, ὡς ἡ χαρὰ του, καὶ τὰς πε-
 διαδας χλοεράς. Τὰ δάση εἶναι μυστηριώδη, ὁ
 ἥλιος ἔχει ὀρίζοντας περιπορροῦς, ἡ φύσις δὲ ἀλλη-
 ρος εἶναι ζωσα.

Ὁ Ἰάκωβος Ῥουϋσδάηλ ἐγεννήθη εἰς Ἀρλέμ, περὶ
 τὸ ἔτος 1635, ἕως τὸ 1640. Ὁ πατὴρ του ἦτο ξυλουρ-
 γὸς τῆς λεπτοτέρας τέχνης καὶ ἐπιτήδειος τεχνήτης.
 Γεννηθεὶς μὲ τὸ ἐνοπιγκτον τῆς γλυπτικῆς ἤξευρε νὰ δι-
 ὀη εἰς τὰ ἐπιπλά τὰ ὅποια κατεκτεύαζε ζωγραφικὸν τι-
 ὕρος καὶ θελατικόν. Ὁ καλὸς εὖτις ἄνθρωπος, κερδή-

σας χρήματά τινα, ἠθέλησε νὰ σπουδᾷ τὸν υἱὸν του
 ἱατρὸν. Ὁ Ἰάκωβος Ῥουϋσδάηλ ἐσπούδασε λοιπὸν,
 ἀλλὰ δὲν προωρίσθη διὰ τὴν ἱατρικὴν. Εἶχε γνωρίσει
 τὸν Βεργέμ εἰς τὸ νηπιακὸν σχολεῖον· ἐπῆγε νὰ τὸν
 εὔρη μιαν ἡμέραν καὶ τὸν εἶδεν ἐνώπιον τοπιογρα-
 φίας τινός. Ὁ Ῥουϋσδάηλ, μόλις ἰδὼν ζωγραφίζοντα τὸν
 συνομήλικόν του, ἠσθάνθη καὶ αὐτὸς ὅτι δὲν ἠδύνα-
 το οὐδὲν ἄλλο νὰ ἀναδεχθῆ, ὅτι δι' αὐτὸ ἐγεννήθη.
 Ὁ Βεργέμ ἐνῶ ἀφῆκε τὴν πυξίδα του διὰ τὰ πολυλογῆση
 δλίγον περισσότερο μετ' αὐτοῦ, παιδιᾶς χάριν ὁ
 Ῥουϋσδάηλ ἔλαβε γραφίδα καὶ ἐπιστάλει ψεῖ τὸν
 οὐρανὸν τοῦ Βεργέμ μετὰ τόλμης, ἦτις ἐξέπληξε τὸν
 φίλον του Διδάσκαλον δὲν ἔλαθεν ὁ Ῥουϋσδάηλ· ἀναμ-
 φибέλωσ ὁ Βεργέμ τὸν ἐβόηθησε μεγάλως, διότι ἦτο
 ἄνθρωπος πνευματώδης καὶ σφοδρὸς καλλιτέχνης, κατα-
 μαθῶν προίμως τὰ μυστήρια τῆς τέχνης.

Σχεδὸν ἅπαντες εἰς βιογράφοι διαδηλοῦσιν δι οὐδέ-
 ποτε συ ἦγεσεν εἰς αἰζυριαν, ἐπιθυμῶν νὰ ζῆ μετὰ τοῦ
 πατρός του. Ἄλλοι ὅτι πάθος τι δυστυχῆς τὸν ἀπεμά-
 κρυνε ταύτης· ἡμεῖς εἰμεθα μάλλον ὑπὲρ τῆς τελευταίας
 γνώμης. Ἐὰν ἡ καρδιά τοῦ Ῥουϋσδάηλ μόνον τὴν,
 πρὸς τὸν πατέρα του εὐκὴν στοργὴν συνησθάνθη, α
 τοπιογραφίαι του ἠθέλον μᾶς θέλξει ὀλιγώτερον.
 Ἄλλ' ἦδη, ὅποιον εἶναι τὸ δυστυχῆς αὐτὸ πάθος,
 Ἐρωτᾷ τις τοὺς ἱστορικοὺς τῆς Ὀλανδικῆς καλλι-
 τεχνίας, τοὺς ποιητὰς τῆς Λεύθης καὶ Αἴης,
 (Leyde et La Haye). Ἐθνικὴ φιλολογία ἐν
 Ὀλανδίᾳ δὲν ὑπάρχει, εἰμὴ ἡ περὶ τὰς εἰκόνας
 μικρὰ ἐπιμέλεια. Ποιητὰς κωμικοὺς ἔχουσι τὸν Βρῶ-
 βερ, Στὴν καὶ Τέντερς· βουκολικοὺς τὸν Βεργίην καὶ
 Παῦλον Πότιερ· ἐλεγκτικὸς τὸν Ῥουϋσδάηλ καὶ Ἐβερ-
 δίγγεν· φιλοσόφους τὸν Λουκᾶν ἐκ Λεύθης καὶ Ραμ.
 βράν· μυθιστοριογράφους τὸν Ὀστάδην καὶ Ματσού, Γε-
 ράρδον Δάδ καὶ Τέρδουρ. κτλ. κτλ.

Οἱ βιογράφοι τοῦ Ῥουϋσδάηλ, τοῦ ποιητοῦ τῶν πλη-
 γωμένων καρδιῶν, ἠθέλησαν νὰ ἐξηγήσωσι μᾶλλον τὰς
 εἰκόνας του (νὰ ἐξηγήσωσι τὰς εἰκόνας τοῦ Ῥουϋσδάηλ!)
 παρὰ νὰ σπουδασῶσι τὴν ψυχὴν του. Μὴ δ.η.ηθέντες
 τὸ μυθιστόρημα τῆς ζωῆς του, ἄρῃσαν στάδιον εὐρύτε-
 ρον εἰς τὴν φαντασίαν ἐκάστου. Μυριάκις ἠκολουθήσα-
 μεν τὸν Ῥουϋσδάηλ εἰς τὰ τοπιογραφημάτα του, τὸν εἰ-
 δομεν καθήμενον ἐνώπιον καταρβάκου, ὅστις τὸν εἶναι
 εἰς δάκρυ· τὸν συνωδύευσμεν εἰς μελαγχολικὰ δάση
 εἰς τὰ ὅποια ἀντήχουν εἰ στεναγμοὶ του, ὀλιγον κατ' ὀ-
 λιγον ἐνοήσαμεν τὸ μυστικόν του· ἡγάπα! Ἠγάπα χα-
 ρίσασαν καὶ γλυκεῖν νεάνιδα ἐξ Ἀμστελοδάμου.
 Ἐπεριδιάβασε δὲ μετ' αὐτῆς εἰς τὰ λειβάδια, τὴν ἔ-
 φερεν ἐνώπιον τοῦ καταρβάκου, τῆ ὠμίλει περὶ τῶν
 ἐλπίδων των εἰς τὰ ἄκρα τοῦ θάσσου. Ὁ θεὸς μόνος
 εἶδε τὴν χαρὰν τοῦ Ῥουϋσδάηλ. Ἄλλὰ μιαν ἡμέραν
 αὐτὴ ἐπέδασθη μετὰ τοῦ πατρός της, καὶ οὐδέποτε
 πλέον τὴν ἐπανεἶδε. Τὴν ἐπεριμεμένον ὥρας πολλὰς,
 τὴν ἐπεριμεμένον ἡμέρας, εἴη! καὶ τέλος αἰῶνας! Διὰ
 νὰ πρηγοῖται, ἐζωγράφη, ἐξέφραζεν ἐπὶ τοῦ ἀδακός
 του ἄπασαν τὴν ποιητικὴν ὀδύνην τῆς ψυχῆς του. Τα
 θασ, τὰ ὅποια εἶδον αὐτὸς μαζῆ, ὁ κλαδὸς ὅστις ἔ-
 θειξε τὸ μέτωπόν των, τὸ χέρτον, τὸ ὅποιον ἐδρεξε
 τοὺς πόδας των, ὁ καταρβάκινης, ὅστις τοὺς ἐψαλε τὰς
 ψυχικὰς ἀγαλλιᾶσεις διὰ τῆς γλυκειᾶς καὶ μυστηριώ-
 θους φωνῆς αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ δῶν ἥλιος, ὅστις τοὺς
 εἶχε παρατηρήσει, ἡ θύελλα ἦτις τοὺς καταλάμβανε,
 τὸ θραυσθὲν δένδρον ὑπὸ τῆς καταγίδος, ἡ ἡμέρα καὶ

ἦν ἐπλέον ἐν λέμβῳ τὴν διάρρυα, ἔλας ταύτας τὰς ἀναμνήσεις ὥραιας ἐποχῆς τὰς παρίστα ἐπὶ τῶν τοπογραφικῶν του. Τίς ἤξεύρει; ἴσως ἡ φλογερὰ αὐτῆ ψυχὴ ἐτυρᾶνεῖτο ὑπὸ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου πάθους τῶν ποιητῶν διὰ τὸ ἀπειρον καὶ ἀγνωστον. . .

Ζῆσας τὸ πλεῖστον ἐν μοναξίᾳ, εἰς τὴν οἰγὴν τῶν θασῶν καὶ τοῦ ἐργαστηρίου του, δὲν ἔδωσεν εἰς τοὺς βιογράφοις του αἰτίαν πρὸς παράστασιν τοῦ χαρακτήρου του. Μόλις δὲ γνωρίζομεν ἀπὸ διεσπαρμένα τινὰ χωρία συγγραφέων, ὅτι ὑπῆρξε μελαγχολικός, ῥεμβώδης καὶ ποδ πάντων ποιητής, ὅπερ τὰ ἔργα του τὸ δαικνύουσι. Δὲν ἔζησεν ἐν τῷ κόσμῳ, διότι εὗρεν ἄλλον κόσμον ἐν τῇ φύσει, εἰς ὃν ἡ φλογώδης ψυχὴ του θλιγώτερον ἐταλαιπωρεῖτο· ἔζησε φίλος τῶν κυλιομένων ὑδάτων, τῶν ταραττομένων φύλλων, τῶν βίων, τῶν ἀτραπῶν, τῆς χλόης τῶν πεδιάδων, τοῦ κειμένου ἀκατίου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, τῶν εἰκόνων τῆς νεότητος, τοῦ καταρδίκτου, τοῦ λαλοῦντος ἀείποτε τὴν μυστηριώδη ἐκείνην γλώσσαν ἢ κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνοοῦμεν ἀλλ' ἤτις μετ' ὀλίγον λέγει εἰς τὸν ῥεμβάζοντα σέ, ὕμνους εὐφραδεῖς, καὶ εἰς σέ τὸν πάσχοντα, χιλιάς συμπληθητικὰς ἐκφράσεις.

Ἡ Π
asilliam's and abeum

B—PAMBAN.

Οἱ Φλάνδρις ἀγαπᾶσι τὰς ὥραιας τέχνας ὡς εἰ Ἰαλίς. Ὁ Ραμφὴλ δὲν ἔπλασεν οὐδένα ζωγράφον, ἀπῆλπισε μυρικός. Ἄλλ' ὁ Ραμβρὰν, ὄλον τὸ ἐναντίον. Ὁ μὲν παριστᾷ τὸν γνωστὸν κόσμον, τὴν τελευταίαν λέξις, τὸ ἰδεώδες τοῦ ἔργου· ὁ δὲ εἶναι εἰσέτι ἡ ἀρχὴ τοῦ κόσμου.

Ὁ Ραμβρὰν ἐγεννήθη τὴν 26 Ἰουνίου 1606, ἐν τῷ μύλου τινος παρὰ τὴν πόλιν τῆς Λεῦθης, τοῦ Ἐρμάννου Γερετισίου καὶ τοῦ Κορνηλίου Βὰν Ζουϊβρούκ.

Ἄπαντες ἤξεύρουσιν ὅτι ὁ πατὴρ του ἦτο μύλωθρος εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ῥήνου ἐκ τούτου ἐπωνομάσθη Βὰν Ρύν. Ὡς ὁ πατὴρ τοῦ Βραϊγελ Δρόλη (καὶ τὰ παροδείγματα ταῦτα εἶναι τοσοῦτον σπάνια, ὥστε δὲν πρέπει νὰ μὴ ἐνδιατριψώμεν εἰς αὐτά) ὁ μύλωθρος τῆς Λεῦθης ἠθέλησεν νὰ κάμῃ τὸν υἱὸν του σοφὸν τινα ἢ καλὴν τέχνην. Τὸν ἔστειλε νὰ σπουδᾷ τὰ λατινικὰ εἰς Λεῦθην. Μετὰ τινα ἔτει σποδῆς σχεδὸν ἀνωφελῆ, ὁ νεανίας, ὅστις δὲν ἠγάπα οὔτε τὸ σχολεῖον, οὐδὲ τοὺς σχολαστικούς, συνεφάνησε μετ' τὸν πατέρα του νὰ γίνῃ ζωγράφος καὶ ὄχι σοφός. Ἀπέδειξε δὲ τότε διὰ τῶν σχεδιογραφικῶν του, μὲ τὰς ὁποίας ἐπλήρου ὄλους τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας καὶ τὰ βιβλία του, ὅτι ἐγεννήθη διὰ τὴν τέχνην. Ὁ μύλωθρος ἔθεσε τὸν υἱὸν του εἰς ζωγράφον τινα ἀφῆ, τὸν Ἰάκωβον Βὰν Ζβαανενδούργιον, ὅστις τὸν ἐδίδαξε τοῦλάχιστον τὸ ἀλφάβητον τῆς ζωγραφικῆς.

Μετὰ τριῶν ἐτῶν διαμνην εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Βὰν Ζβαανενδούργιου, ὁ Ραμβρὰν ὑπῆγεν εἰς Ἀμστελδανμον καὶ ἐζήτησε μαθήματα ἀπὸ τὸν Πιτσαῖν κατ' ἀρχὰς, ἀκολούθως ἀπὸ τὸν Πίνας. Εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς πόλεως Λεῦθης, ὁ Σίμων Λεῖθων λέγει ὅτι ὁ Γεώργιος Βὰν Σκουπτεν ὑπῆρξεν ὁ ἀληθὴς διδάσκαλος τοῦ Ραμβρὰν· ἀλλὰ ἀρίοντες εἰς τὸν μὲν καὶ εἰς τὸν δὲ τὰς φιλονικίας περὶ τοῦ τίς ὑπῆρξεν ὁ διδάσκαλός του, λέγομεν ὅτι Ὁ Ραμβρὰν εἶχε διδάσκαλον μόνον τὸν Ραμβρὰν.

Πραγματικῶς, ἀποκαμῶν μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὰ ἀντιφατικὰ ταῦτα μαθήματα, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν μύλον τοῦ πατρός του, διαδηλῶν ὅτι δὲν ἠθέλεν ὑπάγει πλεόν εἰς ἄλλο ἐργαστήριον. Ἐννοεῖ δὲ ὅτι εἰς τοὺς ἰσχυρὰς κρᾶσεως ἀνθρώπους ἡ φύσις μόνη συνωμίλει. Ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ λοιπὸν ἤρχισε ν' ἀποκαλύπτῃ ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο σῶς, ὅπερ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ζωγραφικῆς· ἐκεῖνος δὲ ὅστις ἐγένετο φιλόργυρος μέχρι τοῦ γελοίου, ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς καλλιτέχνης ἐρωτόληπλος εἰς τὴν τέχνην του, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὸν χρυσὸν ὅστις μετ' ὀλίγον θέλει πέσει ἐπὶ τοῦ πυξίδιου του. Ἐζωγράφις διότι ἠθέλε νὰ ζωγραφῇ· διότι τοῦτο μόνον ἐπεθύμει εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν τόσοι ἄλλοι σπεύδουσι νὰ ἐπισύρωσι τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν προτερημάτων των, εὕρισκεν ἡθονὴν νὰ ζῆ μόνος, ἀπομεμακρυσμένος ἐκ τοῦ κόσμου, παραδεδομένος εἰς τοὺς ἀστῆρους νόμους τῆς τέχνης· Ἄλλ' ἀνθρωπός τις εὐφυῆς εἶναι μόνος ἐνώπιον τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ; Δὲν εἶναι μᾶλλον εἰ ἀνθρωποὶ εἰ πλάττοντες αὐτῷ τὴν ἐρημίαν;

Ἐσπούδαζε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ διὰ τοῦ νοδός, ὅτε μὲν περιπλανώμενος ἐπὶ τῶν ὄψεων ἀγῶν τοῦ Ῥήνου εἰς ἔκστασιν ἐνώπιον τῶν ἀοράτων μίτων τοῦ αἰωνίου δράμματος, ὅτε δὲ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μύλου, διασκεδάζων μὲ τὰ παιγνία τοῦ φωτός ἐπὶ τῶν τραχέων καὶ εἰλικρινῶν προσώπων τῆς οἰκογενείας.

— Οἱ ζωγράφοι τῆς Λεῦθης καὶ τῆς Ἀμστελδανμης, οἵτινες ἐμάντευσαν τὴν εὐφυίαν του, τὸν ἐθεώρησαν ὡς νέαν ἀστέρα τοῦ οὐρανοῦ τῆς τέχνης. Ὁ Ραμβρὰν δὲν ἐπίστευεν εἰσέτι εἰς ἐαυτὸν, καθὼς εἰ σοβαροὶ διδάσκαλοι, οἵτινες παρατηροῦσι τὴν μεγαλοφυίαν μετὰ σεβασμοῦ καὶ μετὰ φρίκης. Εἰς ζωγράφος, (ἀγνωστον ποῖος,) βλέπων μίαν τῶν ζωγραφικῶν του, τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν πωλίσῃ εἰς τὴν Λίην διὰ νὰ τῷ ἀποδείξῃ τὴν ἀξίαν τῆς εὐφυΐας του. Ὁ Ραμβρὰν ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν πεζῆ, φέρων ὑπὸ μάλῃν τὴν εἰκόνα του, ἀμφιβάλλων εἰσέτι περὶ τῶν δι-

νάμεών του. Παρουσιάσθη εἰς τινά φίλον τῆς ζωγραφικῆς, ὅστις τῷ ἐπέσφερε, πάρματα ἑκατὸν φλορίνια. Ὁ 'Ραμβράν ἔλαβε μετ' ἐκπλήξεως τὰ ἑκατὸν φλορίνια καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὸν μύλον, διηγούμενος τὴν τύχην του.

Ἐκτοτε, πρέπει νὰ τὸ αἰψώμεν, ὃ ἔρωσ τοῦ χρυσοῦ ἐτάραξε τὰ ὄνειροπολήματα τοῦ καλλιτέχνου. Ἐντούτοις ἦτο ἤδη πλούσιος διὰ τῶν εἰκόνων, τὰς ὁποίας ἔκαμνεν, δταν ἐνυμφεύθη νεάνιδα χωρικήν ἐκ 'Ραρέπ ἢ ἐκ 'Ρανσδδρπ, ἣτις δὲν εἶχεν εἰμὴ τὴν ὠραιότητα της, τὴν νεαρότητα, τὴν εὐθυμίαν της. Ἐκ τούτου ἔννοεῖ ἕκαστος ὅτι δὲν ἦτο φιλάργυρος. Ἐξέλεξε δὲ διαμονὴν του τὸ Ἄμστελδάμον, καὶ ἤνοιξεν ἐργαστήριον ἡσυχον, εἰς ὃ ἕκαστος μαθητῆς εἶχεν ἓν σπουδαστήριον.

Ἐκαστος ἐν τῷ κόσμῳ ἔχει τὴν μανίαν του, θεῖος τις νόμος ἐπέβαλε τὸν κανόνα τοῦτον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ 'Ραμβράν λοιπὸν εἶχε τὴν μανίαν τῶν χρημάτων. Ἡ μανία αὕτη, ἣτις δὲν εἶχε κατ' ἀρχὰς εἰμὴ ἰδιοτροπίας ἔγεινεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατηφῆς καὶ σπουδαία.

Πνεῦμα ἰδιοτροπον καὶ ἐλεύθερον οὐδέποτε ὑπῆρξε δούλος οὐδὲ καὶ πρὸς τὸ τοῦ χρυσοῦ πάθος. Ἡμέραν τινὰ κατ' ἦν ἐξωγράφειν οἰκογένειαν εὐγενῆ, τῷ ἀνήγγειλον τὸν θάνατον πιθήκου, ὃν ἠγάπα πολύ. Δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὴν θλίψιν του, παροργίζεται κατὰ τῆς τύχης, λέγει ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται δι' αὐτόν. τόν. Ἐνῷ δ' ἐθρήνει, σχεδιογραφεῖ διὰ μεγάλων

χαρακτήρων, τὸ πρόσωπον τοῦ πιθήκου εἰς τὸν πίνακα τῆς οἰκογενείας.

Τῷ ἑκαμον παρατηρήσεις, τῷ εἶπον ὅτι ὁ πιθήκος δὲν ἀρμόζει ἐν μέσῳ σοβαρῶν προσώπων. Ὁλητὴ οἰκογένεια ἀγανακτεῖ καὶ τὸν διατάττει νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ζῶον.

Ἐξακολουθεῖ νὰ θρηνῇ καὶ νὰ ζωγραφίζῃ τὸν πιθήκον του. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τὸν ἐρωτᾷ, μὲ σοβαρὸν τόνον, ἐὰν τῆς οἰκογενείας του ἡ κἀνεὸς πιθήκου σκοπεῖ νὰ ζωγράψῃ τὴν εἰκόνα.

— Εἶναι εἰκὼν τοῦ πιθήκου, ἀποκρίνεται ὁ 'Ραμβράν.

— Λοιπὸν, κρατήσετε τὴν εἰκόνα σας, εἶπεν ἀγανακτῶν ὁ κύριος.

— Ἐννοεῖτε, ἀποκρίνεται ὁ ζωγράφος.

Δυσκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῇ τοιαύτην εὐφυίαν, ἀπολεσθεῖσαν, εὖτως εἰπεῖν. ἐντὸς μεταλλεῖου χρυσοῦ, ζῶσαν δὲ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, καὶ ὄμως ἀλλοτρίαν τῶν οἰκιακῶν ἡδονῶν. Ὁ Βανδύκ ἐζήτει τὸν πλοῦτον ἀπὸ τὴν Ἄλχημιαν, ὁ 'Ραμβράν ἐζήτει τὸν χρυσὸν ἀπὸ τὸν χρυσόν. Εἰρωμία τοῦ υπερτάτου πνεύματος, δπερ ἀφῆκε νὰ κατέλθῃ ἐπ' αὐτῶν μία ἀκτίς τῆς δόξης του! Εἰς τὸν βίον παντὸς μεγάλου καλλιτέχνου ἀπαντᾷ τις τὸν ἔρωτα τοῦτον τοῦ χρυσοῦ. Ὁ Ζεύξις δὲν ἐδείκνυεν ἀντιπληρωμῆς τὴν περιώνυμον Ἐλένην του;

Π. Η.

Musée des familles.

—o—

